Marcel LUCA
Reportaj despre un fapt divers

Ceea ce s-a întâmplat aici, înainte de venirea mea, a rămas atât de puternic întipărit în memoria sau, mai corect spus, în conştiinţa localnicilor, încât, privind mistuirea soarelui dincolo de curgerea tulbure a Dunării, aproape retrăiesc emoţia celor pe care întâmplarea i-a făcut martorii tăcutei căderi a Stelei sângerii. Oraşul Nou îşi aliniază blocurile de-a lungul fluviului, începând din faţa micului port al întreprinderii miniere, până în dreptul versantului abrupt al Dealului Viilor. În seara acelei duminici de august, apusul splendid se consuma ca şi acum, înlocuind ondulaţia fierbinte a aerului din timpul zilei cu boarea răcoroasă, catifelată, care vine dinspre apă întovărăşită de duduitul surd al remorcherelor ce împing alene şlepurile uriaşe. Ca în toate oraşele noi, şi aici sunt aproape numai oameni tineri. Băncile micilor grădiniţe din preajma blocurilor, ca şi cele aşezate de-a lungul şoselei, sunt ocupate de grupuri vesele cu chitare sau, în lipsă, cu... radiocasetofoane, astfel încât perechile de îndrăgostiţi, vrând-nevrând, îşi caută singurătatea plimbându-se. - Eu stăteam aici, în balcon, îmi spune Mioara Şuţu, veche prietenă şi gazda mea de acum. Când eşti singură şi ai o garsonieră la etajul patru, cu vedere "la mare", e mai plăcut să-ţi petreci seara ascultându-i zgomotele şi observându-i prefacerile... - Eşti o romanţioasă incorigibilă! râd eu. - Se poate, am ghicit-o zâmbind în întuneric, dar nu m-am gândit decât la tine în momentul când a apărut Steaua purpurie... Mi-am amintit de povestirile tale şi pentru că avea ceva neobişnuit în felul cum evolua pe boltă, desigur, numai pentru asta, aş fi dorit să fii alături de mine! Mioara izbucni în râs, apoi tăcu dintr-o dată, învăluindu-mă în incandescenţa verde a ochilor săi. - Povesteşte-mi cu ochii închişi, i-am spus, că altminteri s-ar putea ca un pilot de remorcher să ţi-i zărească şi să ţi-i confunde cu farul acela, care sclipeşte în aval, şi cine ştie în ce direcţie îşi mai îndreaptă vasul bietul om! - Iar mă necăjeşti! Ei bine, am crezut întâi că e un avion, apoi, observând viteza cu care străbătea cerul, mi-am zis că e vreun meteorit sau rămăşiţele unui satelit intrat în atmosfera densă... În fine, eu mă pricep mai puţin le cele ce ţin de tehnica zborului, însă atunci când s-a apropiat de nivelul fluviului, alunecând razant cu apa, am ştiut că sfera rubinie nu semăna cu nimic cunoscut nouă, că venea într-adevăr din partea uneia din stelele dintre care se desprinsese... A căzut, în cele din urmă, cam pe acolo! Şi Mioara întinse mâna în direcţia trenei înguste şi tremurătoare pe care soarele, aproape dispărut, şi-o stingea în undele molatice ale Dunării. - ...Imediat după aceea, s-au prăvălit de sus, întâi luminile, apoi bubuitul a două avioane cu reacşie care-au dispărut tot atât de surprinzător cum apăruseră... - Eram în punctul de comandă când am preluat ţinta aiasta, mi-a declarat azi dimineaţă maiorul Vornicu, un moldovean voinic, cu alură de sportiv, pe care pasiunea l-a transformat din paraşutist în comandantul unei subunităţi de radiolocaţie. De altfel, continuă el, îi urmăream evoluţia încă înainte de a ajunge pe monitoarele staţiilor noastre. Din momentul în care a pătruns în spaţiul aerian românesc, în diferite puncte, din pricina vitezei deosebite şi mai ales a zig-zagurilor derutante, era "predat" şi "preluat" mereu de alte aparate ale aviaţiei noastre de interceptare. Am intervenit: - Socotiţi că a fost vorba de

epava unei nave cosmice sau de un meteorit care, intrând în atmosferă sub un unghi foarte larg, şi-a asigurat o traiectorie mai lungă şi, respectiv, o existenţă materială mai îndelungată?... Maiorul Vornicu, bărbat care măsoară de două ori şi taie o dată, şi-a încruntat gânditor sprâncenele stufoase, a dat cu arătătorul un bobârnac în cozorocul caschetei şi m-a privit nu cine ştie ce măgulitor: - Păi, dumneata ori nu eşti prea isteţ, ori faci pi mortu-n păp'şoi; dac-ai fi sărit cu paraşuta vreodată... - Am sărit de mai multe ori! Am fost paraşutist în armată, i-am surâs eu, bucuros că l-am făcut "marţ". - Ie-te-te, dom'le! se miră scurt maiorul. Păi atunci, când ti rostogoleai în jos ca un bolovan, ţi s-a-ntâmplat matali să ti blochezi la o altitudine oarecare, apoi să ti înalţi la fel de vertiginos, să "cazi" în continuare şi să mai faci brusc, orizontal, un slalom şeresc di toată frumuseţea? Ei?!... I-am mulţumit maiorului Vornicu şi ne-am despărţit prieteneşte, dar mă gândesc amuzat că la ora asta, aflat în punctul "di comandă" sau lângă vreunul din "băieţii" săi într-o staţie, peste care antenele parabolice se rotesc cercetând văzduhul, sau acasă în faţa televizorului, maiorul se mai gândeşte la condeierul cam "greu di cap", care a sărit totuşi cu paraşuta... Lângă mine, Mioara, care tăcuse aşteptând să închei ceremonialul aprinderii unei ţigări, îşi reia povestea: - Când a atins apa, culoarea purpurie a început să pălească, devenind cu încetul portocalie... O aureolă globulară sau, cum să-i spun mai bine, un halou albăstrui, foarte puternic, cu un diametru de trei-patru ori mai mare decât sfera, lumina intens porţiunea aceasta a fluviului, oferind un spectacol dintre cele mai ciudate. În momentul acela am simţit... - În momentul acela, am simţit cum mă-ncearcă, aşa, o bucurie, cum să vă spui io, mare! Mare, ca atunci ni, când îţi vezi pruncuţu' că umblă, sau când îţi vezi văruţii de-s mai cu carte că cinstesc cu tine din glaja de palincă şi ţâmpuresc ca tăt omu' făr' să să ţâie cu nasu' în talpa lui Dumnezău, Doamne iartă-mă! Gjheorghe Moţ, oare ce alt nume putea să aibă tânărul pe care l-am acostat dimineaţa pe stradă, e alături de mai mulţi consăteni, miner de aproape trei ani, căsătorit c-o "dunăreancă", cu apartament în bloc nou şi doi băieţi gemeni. - Erai împreună cu soţia la plimbare... V-aţi îndreptat spre ceea ce credeaţi că e un incendiu, nu? - Că da! Nu se vedea decât văpaia din locu' unde eram io cu femeia. Şi cum am ajuns mai aproape, de unde eram noi cam supăraţi, de! ne certaserăm o ţâră ca tot omu', în momentu' cela, am sărit şi am ţucat-o acolo-n stradă, şi nime' nu se uita după noi, că toţi erau prinşi de-o bucurie... Pe Mircea Bercuci, merceolog la întreprinderea de construcţii din localitate, l-am întâlnit pe terasa restaurantului, dezlegând un careu de cuvinte încrucişate, fără prea multă râvnă, fapt care m-a hotărât să-l deranjez: - Ei, domnule, n-am să uit niciodată seara aceea! Uite, stăteam chiar la masa asta şi eram vreo cinci sau şase, toţi băieţi de-ai noştri, de pe şantier. Nu ştiu dacă o fi văzut careva ozeneul - era un O.Z.N., nu-i aşa?! - că noi eram prea ocupaţi să-l temperăm pe Gelu. Bun băiat Gelu, dar când s-a gargarisit cu un pahar, gata, nu te mai înţelegi cu ei: se uită-n jur şi i se pare că-l priveşte ba unul, ba altul urât. Atunci, nu se linişteşte până nu se "învârteşte" de-o amendă sau de-o noapte dormită la Poliţie... - Pe mine m-ar interesa să aflu, l-am întrerupt eu, în ce fel ai sesizat, hai să-i zic aşa, acel moment critic de care vorbeşte toată lumea. - Păi tocmai asta vă povesteam, mă încredinţă Mircea Bercuci. Când a izbucnit lumina aia pe Dunăre, mă

aflam uite acolo, cu fața spre ea, şi tocmai mă opinteam cu alți doi băieți să-l împiedicăm pe Gelu să dea-ntr-un cetățean de la masa din colț. Ei bine, de mine ce să vă mai spun, am simțit ce au simțit toți, însă, ce n-aş fi crezut pentru nimic în lume e că l-am văzut deodată pe Gelu plângând. O să-mi ziceți că bețivii sunt plângăreți. Gelu însă nu-i bețivan, ci doar un tip "al dracului", cum se spune. M-a uluit pentru că nu-l văzusem plângând niciodată şi, mai ales, pentru că el însuşi se lăuda cu asta - a crescut greu, fără părinți... Plângea Gelu, vă rog să mă credeți, liniştit, fără suspine, cu o mână pe umărul adver-sarului, pot să spun mai "poetic" că plângea "frumos"... Şi ştiți ce mă uimeşte mai mult? Faptul că nu a fost o stare de moment, o transă efemeră de mai ştiu eu ce natură, căci toți am păstrat ceva din frumusețea acelor clipe, iar Gelu e acum cu totul alt om... - ... În momentul acela am simțit cum o fericire calmă, deplină, necunoscută prin materialitatea ei, îmi inundă ființa, continuă Mioara, punându-şi palma uşor pe mâna mea rezemată de balustrada balconului. - La ce te gândeai? am întrebat-o. - La ce mă gândeam?! E ciudat la câte lucruri distincte mă gândeam deodată parcă, şi mai ales, cât de bine îmi amintesc de acest lucru... Mă gândeam la tine şi la ce însemni tu pentru mine, mă gândeam la ceea ce aş putea face eu pentru cei din jurul meu, eram fericită că sunt tânără şi pot fi utilă semenilor mei... Iartă-mă dacă ți se pare că spun vorbe mari!... Trăirea aceea curată nu poate fi comunicată în cuvinte! Atunci, jos pe şosea, se adunase o mulțime tăcută, care încercând, cred, aceleaşi simțăminte, privea cum sfera, acum aproape albastră, sălta uşor deasupra valurilor. Curând, au sosit câteva vedete ale marinei grănicereşti şi un remorcher echipat pentru stingerea incendiilor, care, din motive ce nu le cunosc, au rămas imobilizate la o mică distanță de obiect... - Hmm!... a exclamat omul între două vârste, încruntându-şi sprâncenele stufoase în timp ce-şi mângâia, dus pe gânduri, barba tradițională, tunsă scurt, iar ochii surprinzător de albaştri păreau două lacuri adânci şi limpezi de munte. Hmm!... Ce-am văzut şi ce-am simțit atunci nu se poate cu adevărat povesti... Când ne-am apropiat la circa cincizeci de metri, motoarele s-au oprit. Sosite cu câteva minute mai înainte, vedetele grănicerilor stăteau imobilizate la fel ca vasul nostru. Ce să-i mai faci? Pompele nu funcționau, postul de radioemisie era mort, lumini de poziție - ioc... L-am întrerupt: - N-aş vrea să vă influențez: ce credeți despre natura obiectului incandescent? Era un vas, să admitem, neînregistrat în porturile noastre sau în cele iugoslave, incendiat din cauze pe care nu le cunoaş-tem? Era epava unui avion sau treapta prăbuşită a unei rachete cosmice? - Nu, nu, nu! Hotărât lucru, nu! În prova vasului meu se afla o navă sferoidală aparținând altei lumi... Se întâmpla ceva cu ea. Nu era de fapt "în flăcări". Incandescența de care se vorbeşte era spectaculoasă, dar rece. Un câmp de natură necunoscută împiedica funcționarea oricărui echipament electric. Când am auzit deasupra păcănitul şuierat al unui elicopter, mi-a fost chiar teamă că acesta, coborând mai jos, se va prăbuşi intrând în raza lui de acțiune. Viorel Marinescu, căpitanul vasului "Meduza", a tăcut o clipă pentru a-şi aprinde, bineînțeles, o pipă, apoi a continuat cu voce egală, molcomă, învăluit în mirosul aspru, dar foarte aromat, al tutunului: - Sfera sălta uşor deasupra valurilor, albastră, un albastru care se pierdea încet, un albastru difuz care tindea spre azuriu, un albastru care deveni verzui-fosforescent, apoi un alb

perlat în care se zbăteau intermitent tot mai slabe pâlpâiri opalescente... - Dar sunteți un adevărat poet! am exclamat uimit. Nu mă aşteptam să obțin o atât de nuanțată descriere a succesiunilor cromatice, aşa cum mi-ați oferit-o dumneavoastră! Căpitanul nu se grăbi să-mi răspundă, ci relată mai departe: - În momentul acela, obiectul părea că devine transparent şi, mai întâi, atât eu cât şi oamenii care se aflau pe punte am crezut că e o iluzie conturul siluetei omeneşti care se ghicea, mai întunecată, dincolo de curbura luminoasă, dar tot mai inconsistentă, a sferei. Curând, ne-am încredințat că acesta trebuie să fie adevărul. Simțeam, ştiam că piere nefericitul Icar prăbuşit pe solul altei planete şi, cu toate acestea, sentimentul care ne încerca era o fericire plină de înțelepciune - vă rog, nu-mi luați în nume de rău formulările neobişnuite, însă altfel nu văd cum aş putea evoca acea senzație ciudată de încredere, de siguranță, de victorie a rațiunii... Şi-acum încă păstrez ceva din plinul sufletesc de atunci şi am sentimentul că sunt întrucâtva schimbat, mai poet, dacă vreți! râse încetişor către mine căpitanul. Întunericul se înstăpânise de-acum, iar adierea parfumată a vântului purta în direcția mea vocea melodioasă a Mioarei. - Dar, poate lucrul cel mai important, dragul meu, e faptul că nimeni nu a dat vreo interpretare mistică fenomenului. Ştiam, înțelegeam cu toții că acolo, în mijlocul fluviului, pierea o ființă rațională venită dintr-un alt Univers, pierea fericită că ne-a găsit, pierea având grijă ca dispariția ei să nu întunece cu nimic extraordinarul moment al certitudinii că ei, şi noi, la rândul nostru, nu suntem singuri... - Cum s-a sfârşit? o întreb. - Pe neaşteptate. Sfera a început să-şi modifice structura, alungindu-se mult, apoi, deodată, s-a scurs în jos, ca o uriaşă lacrimă luminoasă, amestecându-se cu apele Dunării fără a lăsa altă urmă decât vremelnica fosforescență a apei şi această ciudată încântare care trăieşte în noi... Tăcem amândoi mult timp, fiecare cu gândurile sale. Mă întreb: “Oare din ce lume a venit ființa aceea, pentru a ne aduce încrederea deplină în rațiune, cu prețul pieirii sale? Unde se află planeta aceasta?” - Poate vor veni alți mesageri sau, poate, solii noştri se vor îndrepta într-o zi într-acolo! rostesc eu în cele din urmă cu voce tare. - Desigur, îmi răspunde Mioara, dar ce mi se pare nedrept e faptul că, până atunci, această minunată primă întâlnire nu va fi consemnată decât într-un reportaj despre un fapt divers, şi asta în cel mai bun caz, dacă nu vei declara textul... povestire ştiințifico-fantastică! Nu fac nici un comentariu. Ca întotdeauna, Mioara îmi face dovada profundului ei simț al realității...

All contents copyright © 2004. All rights reserved